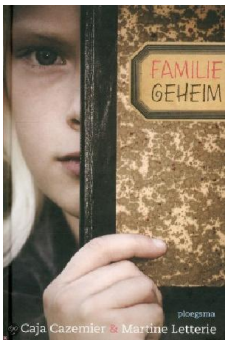

Titel:	*Familiegeheim*
Auteur:	Caja Cazemier, 5-9-1958 & Martine Letterie, 12-12-1958
Uitgeverij:	Ploegsma
Jaar van uitgave:	2011
Aantal pagina's:	187
Genre:	Hier-en-nu-verhalen / Oorlogsverhalen
Prijs:	

Recensie: Caja Cazemier & Martine Letterie, *Familiegeheim* (2011)

Soms ken je jouw familiegeschiedenis niet. Toch heeft het vaak wel invloed op je ouders en daardoor ook op jou. In het boek *Familiegeheim* wordt dat goed duidelijk. Wanneer de opa van Eva (13) overlijdt, begint ze na te denken over het gemis van familie aan moederszijde. Op de begrafenis ontmoet ze voor het eerst haar tante en haar nichtje Annefloor (14). Tussen de twee meiden klikt het meteen. Tussen hun moeders hangt echter een enorme spanning en beiden zijn niet van plan daar één woord over vuil te maken. Het moet iets met het verleden te maken hebben, maar wàt? De nichtjes doen hun uiterste best om daar achter te komen. Ze hebben één aanknopingspunt, namelijk de oude vrouw die ook bij de begrafenis was, al bleef ze wel erg op de achtergrond. Wie is deze dame? Zij blijkt Hanneke te heten. Zej is de tante van hun moeders. Wanneer Eva en Annefloor haar eindelijk opgespoord hebben, komt de waarheid voor eens en altijd boven tafel…

Wanneer je toe bent aan een boek over de Tweede Wereldoorlog vanuit een andere invalshoek, dan ben je bij Cazemier en Letterie aan het goede adres. De schrijfsters hebben hun krachten gebundeld en een zeer sterk verhaal geschreven, gebaseerd op waargebeurde feiten. Vanwege hun eigen specifieke talenten besloten de auteurs het genre hier-en-nu-verhalen te vermengen met het genre oorlogsverhalen. Zo kwamen ze op het idee om afwisselend ieder een hoofdstuk te schrijven: Cazemier schrijft over de hedendaagse nichtjes en Letterie over de dertienjarige Hanneke in het verleden. Een geweldige manier om de overeenkomsten te benadrukken tussen pubermeisjes door de jaren heen. Natuurlijk hebben ze wel een andere levenswijze, maar de gevoelens en gedachten zijn tijdloos.

Omdat het lidmaatschap van de NSB nog heel lang zijn sporen na kan laten in een familie, is voor dat thema gekozen. De auteurs zijn geïnspireerd door een dagboek dat een vrouw naar Caja Cazemier heeft opgestuurd. Inhoudelijk is het verhaal spectaculair te noemen. Vanuit Hanneke's perspectief wordt een waarheidsgetrouw verslag over NSB'ers verteld. Dat heeft Martine Letterie buitengewoon goed beschreven. Vooral van de passages over Hanneke heb ik genoten. Niet omdat het zo leuk was om te lezen, maar wel doordat het zo echt was, soms huiveringwekkend. De verhaallijn daarentegen, die de zoektocht van Eva en Annefloor beschrijft, is behoorlijk voorspelbaar. De personages zijn wel heel goed neergezet. Hierdoor en dankzij de afwisselende verhaallijnen is het toch een zeer boeiend boek geworden.

Daarnaast is het boek heel realistisch, in ieder geval voor mij. Mijn moeder is in de Tweede Wereldoorlog geboren en na de oorlog geadopteerd. Haar moeder heeft zij kunnen traceren, maar de sporen van haar vader leiden naar Duitsland. Geen mens die haar het hele verhaal uit de doeken heeft willen doen. Tot op de dag van vandaag is haar verwekking in nevelen gehuld. Gek hè? De oorlog is immers al lang voorbij…voor de meeste Nederlanders.